

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis

In Quatuor Partes Distributæ

In qua de Incarnatione Verbi & Mysteriis vitæ Christi, nec non de Sacramentis in genere & singulis in specie succinctè & dilucidè tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1675

Qu. IV. De ceteris requisitis in Confessario, & observandis in ministerio, defectibusque supplendis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72963](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72963)

Pontifex Bullâ, *Romani Pontificis*, permittit hoc Episcopo successori p[ro] majori conscientia suâ quiete. Quo non obstantè *Rodriguez To. 1. q. 59. a. 4. & 6.* conatur ostendere Prædicatores & Minores non posse de novo examinari etiam ab Episcopo successore. Idemque docet *Bruno Chassaign Tr. 5. c. 2. Propos. 2.* allegans declarationem Cardinalium, quam etiam refert *Barbosa in Remiss. ad cap. 15. sess. 23.*

QUÆSTIO IV.

De ceteris Requisitis in Confessario, & observandis in ministro, defectibusque supplendis.

49.
In Confessario ultra potestatem requiritur probitas,

Et competens scientia ac discretio:

Unde haberienda.

Et cavens minister graviter peccaret se ingerendo huic ministro.

IN Confessario seu ministro Sacramenti pœnitentiæ ultra potestatem Ordinis & jurisdictionis ac approbationem requiritur etiam probitas, seu status gratiæ (ut in *Tract. de Sacram. in gen.* dictum est) & carentia impedimenti canonici (quale est censura vel irregularitas) ut patet ex dictis in materia de Censuris.

Insuper requiritur scientia atque prudentia huic ministerio conveniens; quia ad rectè exercendum suum officium debet quisque esse competenter idoneus & instructus, ne se exponat errandi periculo. Et eò magis in præsentî ministerio, in quo juxta *Rituale Romanum Tit. de Sacram. Pœnitent.* Confessarius judicis pariter, & medici animarum personam sustinet, ac divinæ justitiæ simul & misericordiæ minister à Deo constitutus est, ut tamquam arbiter inter Deum & homines honori divino & animarum saluti consulat. *Utergo* (inquit *Rituale Romanum*) rectè judicare queat discernens inter lepram & lepram, & tamquam peritus medicus animarum morbos prudenter curare, & aptè remedia applicare sciat, quantum potest maximam ad id scientiam atque prudentiam, tum assiduis ad Deum precibus, tum ex probatis Auctoribus, præsertim à *Catechismo Romano* & prudenti consilio peritorum, studeat sibi comparare. Quod totidem verbis repetit *Pastorale Mechliniense* editum à *Jacobo Boonen* Archiepiscopo, omisso quod dictum est de *Catechismo Romano*; cujus loco *Synodus II. Mechliniensis Tit. de Sacram. Pœnit. c. 5.* substituit quatuor *Cassistarum* libros, quos commendat, nimirum *Directorium Joannis Polanci*, *Manuale Navarri* five ejus *Compendium*, *Summam Toleti*, & *Enchiridion Binsfeldi* & similes. Unde cordatus quilibet facillè deprehendat probatos jam pridem dirigendæ praxis formandæque conscientia modos, quos Critici nostri reproband, improbabilis aliquando sibi conscientias in seminandis periculosis doctrinis efformantes.

Hinc etiam patet, quòd graviter pec-

caret, qui sine requisita scientia hoc officium assumeret & exerceret.

Tenetur autem Confessarius scire, non solum quæ sunt de substantia hujus Sacramenti, sed etiam quæ de præcepto. Puta quæ sit absolutionis forma, qualis esse debeat dispositio pœnitentis, quæ sint de integritate confessionis, quæ sint peccata vel non, quæ mortalia aut venialia, quæ circumstantiæ mutant, aut non mutant speciem, five quæ sint necessariò aperiendæ, quæ sint peccata reservata, quibus sint annexæ censuræ, à quibus possit aut non possit absolvere, quamnam debeat pœnitens adimplere, in quibus casibus debeat restituere, & ipse Confessarius eum obligare ad restituendum, vel ad aliquid aliud providendum, & quæcumque demum ad complementum hujus ministerii spectant.

Non tamen tenebitur Confessarius exactè omnia scire, quæ ad moralem doctrinam pertinent, sed quæ communiter occurrunt & solent esse nota. Nec tenetur promptè omnia discernere aut memoria retinere: sed satis erit, si in rebus difficultioribus, aut abstrusioribus sciat dubitare, ut spatium ad consulendos libros vel doctiores viros accipiat. Et hanc quidem diligentiam pro rerum exigentia facere debet. Non tenetur quoque Confessarius simplicium personarum scire ea, quæ ad superiores personas spectant: sed plus tenetur scire Confessarii in civitatibus expositi, ad quos accedere solent. Curiales, Mercatores & similes (qui afferre solent causas difficultiores) quam Confessarii in pagis & villis, aut collegiis, ad quos non nisi simplices rustici, aut pueri, aut pii homines accedunt. *Uti* ex alia parte, non oportet esse per se satis instructum Confessarium audientem viros peritos & doctos, qui possunt & vellent tunc supplere instruendo ipsi Confessarium de necessariis rebus.

Hinc fit, non posse pœnitentem confiteri Sacerdoti insufficienti; adeò ut graviter peccaret ex industria, quærens vel sciens ter accedens talem Confessarium, & consequenter invalidè confiteretur, quòd per se pœnitens non est aptus supplere defectum. Si tamen bonâ fide processerit, confessio erit valida, & ad summum ea erunt supplenda, quæ defuerint integritati confessionis. Similiter resultat in Prælati obligatio non admittendi ad confessiones audiendas, nisi Sacerdotes sufficienter instructos. Ex necessitate tamen excusari poterit, tum Confessarius, tum pœnitens, tum Prælati, quando non potest haberi copia Sacerdotis magis idonei: ut interdum contingit in locis, in quibus viget acerbior infidelium aut Hæreticorum persecutio.

Ad obligationem ministrandi hoc Sacramentum quod attinet, constat quemlibet

bet Sacerdotem teneri audire & absoluerē volentem debite coniteri in extrema necessitate seu mortis articulo; adeoque in defectu saltem Ordinarii etiam alium simplicem Sacerdotem. Pastores autem tenentur specialiter audire confessiones suorum in casu, quo hi tenentur ex præcepto Ecclesiæ, voto, aut simili capite; immo & aliàs, quando rationabiliter subditi postulant, & Parochus non legitime impeditur: eam non solum necessaria, sed etiam opportuna ac utilia subsidia teneantur ovis subministrare: sive per se, sive per alios delegatos à se aut Episcopo vel Papa, & audire paratos. Aliàs per se loquendo non tenentur Confessarii approbati & delegati audire confessiones, quando ex obedientia aut Charitate non adstringuntur: facultas enim præcisè spectata nullà specie verisimilitudinis infert obligationem. Excusat etiam Parochum iusta causa, v.g. impedimentum, horre, vel penitentis importunitas indiscreta, nimis frequens petitiō, attentā conditione stipendii & petentiū. Qua in re non alia est regula quaerenda, quam dictamen prudentiæ, pro occurrentia rerum & personarum. In articulo denique mortis communiter non excusat Parochos præsertim vitæ periculum ob pestem similemve causam: eò magis, quod tempore pestis respectu tot infirmorum ad mortem propèrantium sit moraliter certa necessitas: etsi alioquin fortè aliqui sint, qui vel ob statum gratiæ confessione non indigeant, vel sine illa per contritionem, satis dubiam ac difficilem, forent salvandi.

In ipso confessionis procinctu Confessarius (ut monet *Rituale Rom. de Ordine ministrandi Sacram. Pœnit.*) inquirat de ipsius penitentis statu (si aliter certus non fuerit), & quampridem sit confessus, & an impositam penitentiam impleverit, numrite atque integrè aliàs confessus fuerit, num conscientiam suam, ut debet, prius diligenter discussisset. Quod tamen commendandum videtur prudentiæ Confessarii (ut Doctores passim notant) quia frequenter non est necessarium vel utile id antea inquirere, sed quatenus ea scire utile aut necessarium fuerit, deprehendi aut inquiri potest in ipso Confessionis progressu; ut etiam praxis docet.

In progressu itaque Confessionis tenentur Confessarius attendere & pensare ea, quæ penitens confitetur, adiuvante (inquit *Rituale Romanum*) quotiescumque opus fuerit, Sacerdotem. Quamvis enim per se sit minus ipsius penitentis se integrè accusare, iudicis verò audire; in supplementum tamen ignorantia seu defectus ipsius penitentis est etiam iudicis interrogare, & examinare in hoc foro: uti etiam in humanis iudiciis usavenit. Quare c. *Omnis utriusque*
Herinc: Sum. Theol. Pars II.

sexus dicitur: Sacerdos se discretus & cautus *lucrandus*, Et diligenter inquirens & peccatoris circumstantiis ubi opus, & peccati. Et *Rituale Romanum* sup. ait: Si penitens penitens numerum, & species, & circumstantias interrogatorum explicatu necessarias non expresserit, interrogatorem Sacerdos prudenter interroget. Ratio est: quia Sacerdos tamquam iudex & Dei minister debet prospicere perfectioni & integritati huius iudicii etiam materiali, quantum commodè potest. Ideoque dum advertit penitentem aliquid omittente, debet eum interrogare, non solum quando hic ostendit aliquid culpabiliter (quo casu absolutio esset illicita, immo invalida, utpote danda indisposito) sed etiam quando inculpabiliter, adeò ut peccatum omissum deberet Confessarius penitenti in memoriam revocare, etsi alioquin tali casu confessio foret formaliter integra, ut docent Doctores communiter, & probabilius videtur *Vasquez* q. 93. a. 3. dnb. 7. n. 2. (qui non videt ex ratione, quæ allegatur, id posse convinci) & *Arriaga* d. 43. sect. 3. contra *Joannem Medina* cod. de Confess. q. de Confessione dimidiata iteranda apud *Vasquez* supra. Maximè autem id locum habet, quando penitens non satis se examinavit, sperans & cupiens adjuvari in interrogationibus Confessarii, ut sanè frequenter accidit in confessionibus simplicium & rusticorum, qui non sunt facilè remittendi (ut aliàs adhuc diximus) sed potius movendi ad contritionem, & examinandi circa statum & modum ordinarium vivendi, occasiones & incentiva peccatorum; præsertim quia præsumi potest, quod postea redeuntes vix aliquid explicatius confitebuntur. Non obligatur tamen Confessarius interrogare penitentem, quem eò modo procedendi advertit doctum & conscientiam bene examinasse.

Quòd si Confessarius aliunde sciat penitentem commisisse aliquod peccatum, & hic de eo nil fateatur, debet ille tunc à fortiori inquirere veritatem, etiam, dum sine alio incommodo fieri potest, insinuando suam de hoc notitiam. Quando tamen scit ex aliorum confessione, debet adeò cautè procedere, ut penitens de eorum confessione nil possit conijcere. Idque singulariter observandum est, dum mox inituri matrimonium, qui antea carnaliter invicem tractarunt, eidem Confessario confitentur unus post alterum. Quo & similibus casibus consultum est, Confessarium regulariter statuere apud se, interrogare utrumque de simili materia, independentè à confessione alterius. Porro si penitens neget se ejusmodi peccatum commisisse, debetur ei fides, nisi certò constet Confessario, eum vere commisisse. & confessum non esse, & non subesse in præfenti rationem tacendi: debet enim, per se loquendo, credere penitenti tam pro se, quam contra se; qui in hoc foro est accusator

Quando id faciendum sit, declaratur in ordinario na praxim.

56. Quid nã gendum, quando Confessarius aliunde novit peccatū quod penitens tacet.

tor & testis: admonendo tamen eum, & juvando ad superandum pudorem aut timorem. Specialiter autem ob notitiam confessione complicitis haustam non est alteri peccatum diffidenti neganda absolutio: cum non magis isti, quam huic debeat Confessarius adhibere fidem, sitque periculum frangendi sigillum. Quod notandum in casu, quo (quod frequens satis) advertatur differentia inter confessionem sponsi & sponsæ, qui se carnaliter cognoverunt.

Observandum etiam est (quod monet *Rituale Romanum* sup.) ut Sacerdos confitentem non reprehendat, nisi finita confessione; neque interpellat, nisi opus fuerit aliquid melius intelligere; quod per se loquendo commodius, & contra periculum oblivionis securius videtur, præsertim in longioribus confessionibus, quam (quod Nonnulli consulunt, & interdum rectè fieret, quando pœnitens egrè fert quamlibet interpellationem, aut per eam obliviscatur aliorum) auditis omnibus peccatis, reverti ad examen singulorum.

Observandum præterea est Confessario, ne interroget extravagancia, sed quæ ex confessione pœnitentis aut aliunde novit ipsius statui convenire. Potissimum autem in materia carnis curandum est, ut examen fiat prudenter & honestè, nec nimium aut nimis cito descendatur ad particulares modos & circumstantias, ne pœnitens scandalizetur, nec ipsi aut Confessario detur materia tentationis aut consensus in illam, aut ne ei suggeratur peccatum vel modus peccandi antea incognitus: nam præstat pœnitentem, modò bonâ fide procedat, non ita perfectè confiteri, quam aliquod ex dictis incommodis accidere. Vide *Rituale Romanum* Tit. de Sacram. Pœnit. & D. Bonav. in *Confessionali* c. 2. part. 1.

8. Obligatur insuper Confessarius advertere, an pœnitens sit legitime dispositus per contritionem sive attritionem & propositum non peccandi de cetero: nam alioquin Sacramentum esset invalidum, & cederet in præjudicium pœnitentis indispofiti: utrumque autem Confessarius debet vitare, prius tamquam minister Sacramenti, posterius tamquam medicus pœnitentis. Dispositionem autem Confessarius vel per se deprehendet ex signis aut verbis ejusdem pœnitentis, vel prudenter præsumet ex conditione & statu ejusdem, vel debet ipsemet suâ interrogatione & admonitione ab eo exigere. Quod præsertim faciendum est cum simplicibus & rudibus, qui non sunt per se satis idonei & solliciti, nisi adjuti stimulo Confessarii, ad se aptè disponendos. Unde videat diligenter Sacerdos, ne absolvat eos, qui nulla dant signa doloris, qui odia de-

ponere, qui scandalum datum tollere, vel proximam peccandi occasionem (qualis censetur ea, in qua talis persona semper aut pœnè semper labitur) deserere nolunt; utpote absolutionis incapaces, juxta *Rituale Romanum* supra. Non requiritur tamen ad verum emendationis propositum, ut Sacerdos de pœnitente præsumat, vel pœnitentem sibi ipsi persuadeat, quòd amplius non peccaturus mortaliter; sed sufficit, ut debeat id verè proponat, & ad idem sit paratus adhibere remèdia opportuna. Immo ut *Rituale Romanum* supra dicit) Rarius vel sæpius consentibus, vel in peccata facile recidentibus, inutilissimum fuerit consulere, ut sæpius puta semel in mense, vel certis diebus solennibus confiteantur, & si expediat, communicent. Tantum abest ut fragilitas recidentium Confessioni Sacramentali, atque adeo absolutioni obstet. Neque justum est, ut dicitur sit minister, ubi bonus est Dominus, qui in se peccantibus indulget; quem admodum fratri in nos peccanti cupit ignoscere. Petro autem quærenti *Matth. 18. Quoties peccabit in me frater meus, & dimittam ei? & que septies?* respondit: *Non dico tibi usque septies, sed usque septuagesies septies;* hoc est, quoties. Itaque & tu Sacerdos fac Similiter. Fac, inquam, alteri, quòd tibi vis fieri. Et cave, ne sis de numero illorum, de quibus ex *Auctore Operis imperfecti* dicitur c. *Alligant* 26. *quæst. 7.* *Tales sunt nunc etiam Sacerdotes, qui omnem injuriam populo mandant, & ipsi nec magis servant: videlicet, non ut facientes sint justi, sed ut dicentes appareant justis &c. Vis apparet sanctus? circa vitam tuam esto assiduis, circa alienam Benignus.* Vide quæ de occasione proxima diximus *Parte 2. d. 7. de peccato mortali* & *ven. 9. 8.*

Petes I. quid sit agendum Confessario, si advertat pœnitentem ignorare Christianæ fidei rudimenta? Resp. sufficere ad hoc, ut in præsentem eum absolvat, quòd paucis ei proponat credenda necessitate mediè, quòrum fidem, proponente ea Confessario, pœnitentis eliciat, cum doliore de negligentia, & cum proposito addiscendi necessaria scitu, tum necessitate mediè, tum necessitate præcepti. Quàmvis si tempus suppetat, rectè facturus sit Confessarius, eum breviter si potissimis incurrando, Potest quoque Confessarius supponere quoad bene morigeratos vel confiteji solitos, eis non deesse scientiam necessariorum scitu.

Petes II. quid sit faciendum Confessario, si advertat pœnitentem ex ignorantia inculcata sæpius facere aliquid materiale peccatum, v. g. prædia injusta bonâ fide possidere, in matrimonio irritò perseverare &c. Dico *inculcata*: si enim sit gravior culpabilis, patet pœnitentem esse monendum, & nisi abstineat ab hujusmodi actibus, esse incapacem absolutionis. Resp. ob-

57. An vel quando pœnitens inter peccatorum enarrationem interpellandus.

Cautela in interrogacionibus & modo interrogandi necessaria observanda.

8. Debet insuper Confessarius advertere, an pœnitens sit rite dispositus.

Qualiter quoad hoc in praxi sit procedendum.

Quibus neganda absolutio.

Confessarium teneri eum monere, si spes
retur fructus, & non timeantur graviora
incommoda: nam Confessarius tamquam
spiritualis medicus debet praevidere non
tantum formale peccatum penitentis, sed
etiam materiale, ipsumque è tenebris hu-
jusmodi ignorantiae educere. Secus est, si
non speretur fructus: nam equidem non
obstante peccato materiali, penitens est
obligatus ad susceptionem Sacramenti. Fra-
terna etiam correctio non obligat, nisi
quando probabiliter profutura speratur.
Immo tali casu monere non posset: quia
foret occasio, ut is qui antea tantum mate-
rialiter peccabat, postea peccet formaliter.
Si etiam gravia timeantur incommoda, v.
g. graves perturbaciones in Republica ex
dissolutione matrimonii, scandala, inimici-
tiae familiarum, & similia, non debet Con-
fessarius aperire defectum sibi notum.
Quod si Confessarius ignoret vel dubitet,
an sua admonitio profutura sit, vel obfutu-
ra, debet prudenter attendere, quid sit ma-
gis verosimile, aut qua parte majus vel mi-
nus malum imminet, illudque sine scrupu-
lo eligere, quod ei videbitur secundum
Deum praeponderare.

Ex dictis sequitur conjugum, qui in
praetato errore constitutus comparti debi-
tum negat, non posse absolvi, si non propo-
nat deinceps debitum reddere; utpote ad
quod, suppositis supponendis, hic & nunc se-
cundum Deum obligatur. Quod si etiam
conjug talis peteret à Confessario, an sit o-
bligatus ad id restituendum, seu ad debitum
reddendum, deberet Confessarius asserere,
quod sic. Neque est recurrendum ad hoc,
ut Confessarius quidem deberet in hoc
casu dicere, conjugem conjugi debere red-
dere debitum; non tamen posse in speciali
dicere, Tu obligaris ad id agendum: cum
enim vere ad id sit obligatus, supposita ig-
norantia; quidni ea obligatio eidem inge-
natur?

Potes III. An si penitens citra dubium
practicum ex curiositate vel levi scrupulo
inquirat veritatem rei, circa quam invinci-
biliter errat, debeat veritas ipsa à Confessa-
rio aperiri, si alioquin seclusa petitione id
nullatenus consultum foret. Resp. inprimis
Confessarium non posse veritatem ne-
gare sive fallum docere: cum nullo prae-
textu ei liceat penitentem positivè decipere.
Quod juxta Aversa q. 16. s. 12. s. Secundo
specialiter. Item si, contingeret, quando
dissimulatio & taciturnitas Confessarii ha-
beretur à penitente, tamquam approba-
tio partis, in qua errat. Secus esset, si
Confessarius crederet taciturnitatem suam
nihil operaturam, & aliunde manifestatio
veritatis foret periculosa, & interim peni-
tens maneret in bona fide seu ignorantia
invincibili; quod tamen in praxi vix con-
tingere posse, asserit. Nihilominus videtur

Heriex Sum, Theol. Pars IV.

Confessarius tali casu facile posse divertere
propositum, vel dare responsum nec alle-
tari, nec negans. Causa denique posset esse
tam urgens, ut dissimulatio fortasse videri
posset potius deceptionis permisso, quam
positiva deceptio.

Potes IV. An Confessarius teneatur se-
qui opinionem penitentis suae contrariam,
absolvendo eum, etsi is nolit se conformare
opinionem Confessarii? Resp. affirm. quan-
do opinio penitentis est etiam reputatio-
ne ipsius Confessarii probabilis, in qua peni-
tens tutà conscientia possit persistere. Ita
Poto, Navarrus, Suarez & plerique alii: tene-
tur enim Confessarius per se loquendo ab-
solvere penitentem rite confessum & dis-
positum, ac pro absolutione instantem.
Quod etiam habet locum in delegato: qui
etsi ab initio liberè possit recusare audire
confessionem penitentis, eà tamen audita
manet obligatus ad absolvendum, sicut pro-
prius Pastor. Posset tamen delegatus mo-
nere penitentem, ne redeat, nisi paratum
se asserat sequi opinionem Confessarii,
cum onere dimissionis sine absolutione.
Admittit etiam Suarez & alii, posse Con-
fessarium à mortali excusari, qui ductus bo-
no zelo suae opinionis subtraheret absolu-
tionem remittendo penitentem ad alios
Confessarios, quando id huic non foret
adeò onerosum. Indubiè autem Confessa-
rio licitum est id rogare à penitente, alle-
gata anxietate propriae conscientiae. Contra
quam, si practicè diceret non posse absolu-
tionem dari, nullatenus potest, quamdiu
illa manet, procedere.

Circa suppletionem defectuum à Con-
fessario in ministerio commissorum scien-
dum est, quòd si oblitus sit penitentem
absolvere, aut absolvit invalidè, teneatur, si
commodè potest, inducere penitentem ad
illam confessionem iterandam: quia per se
loquendo debent illa peccata iterum clavi-
bus subjici, utpote necdum legitime abso-
luta. Posset autem hoc fieri, tractando cum
penitente de ejusdem licentia extra con-
fessionem, eique indicando defectum ab-
solutions, vel curando ut penitens iterum
sibi confiteatur peccata ab ultima confes-
sione commissa; & tunc rogando peni-
tentem, an se etiam accuset de peccatis aliàs
confessis, petatque absolvi ab illis, habetur
iterata confessio.

Veni, si commodè potest: quia si nihil ho-
rum fieri possit absque notabili incom-
modo, ad nihil obligatur: nam per sequentes
confessiones penitens consequetur gra-
tiam, & praedictorum peccatorum indire-
ctam absolutionem.

Quòd si Sacerdos omiserit absolvere à
censura, potest absenti absolutionem ab ea
impendere, si, aut quando habebit legiti-
mam auctoritatem. Si omiserit penitentem
admonere de facienda restitutione, moneat

62.
An debeat
Confessa-
rius sequi
opinionem
penitentis.

63.
Ad quid
teneatur,
si qui oblitus
fuit absol-
vere vel im-
validè ab-
solvit à
peccatis.

64.
Vel qui o-
miserit absol-
vere à cen-
sura.

Qq 2 postea

*An admo-
nere de re-
stitutione;*

*Vel ex culpa
lata dixit
non esse faci-
endam.*

65.

*Quid a-
gendum,
dum defo-
ctus ex par-
te ipsius
contingit
circa mate-
riam in-
tegritatem.*

postea obtentâ licentiâ pœnitentis, si com-
môdè potest: si non possit, absque magno
gravamine, ad nihil tenetur. Quod si ex
lata lata dicat pœnitenti, non esse facien-
dam restitutionem, dum reverâ faciendam
est, tenetur Confessarius in defectum pœ-
nitentis ad restitutionem, ut satis patet;
nisi causam damni per contrariam instru-
ctionem amoveat.

Postremò potuit contingere defectus cir-
ca materialem integritatem dumtaxat, si
videlicet Confessarius non satis examina-
verit pœnitentem alioquin bonâ fide Con-
fitentem, ita ut constet non esse satis expres-
sas species, circumstantias, aut numerum
peccatorum. Quo casu varii Doctores sig-
nificant probabiliter Confessarium, si com-
môdè possit, teneri refarcire materialem
confessionis integritatem divinitus præcep-
tam. Suarez tamen, Lugo, Diana & alii pas-
sim negant Confessarium ad hoc per se ten-
neri, secluso periculo alterius damni. Et qui-
dem indubiè facilius hic locum habet ex-
cusatio, eò quod pœnitens obtinuerit gra-
tiam, sitque ab omnibus saltem indirectè
absolutus mediante confessione formaliter
integrâ. Unde non obligarem Confessa-
rium, ut idcirco conveniret pœnitentem,
quem ex inadvertentia aut etiam negligen-
tia omisit interrogare: eò quod illud per se
videatur durum & odiosum. Secus videri
potest, si pœnitens sponte ad eundem Con-
fessarium redeat: tunc enim facili negotio
de aliâ prætermittis, sicut de iis quæ in
præsenti confessione prætermittentur,
Confessarius posset interrogare, adeoque
hanc etiam commoditatem expectare.

66.

*An ex mi-
nisterio hu-
jus Sacra-
menti oria-
tur specialis
conjunctio
inter Con-
fessarium
& pœni-
tentem.*

Pro fine quæri posset, an ex ministerio
hujus Sacramenti oriatur inter Confessa-
rium & pœnitentem quædam conjunctio ac-
velut cognatio quædam spiritualis, indu-
cens in peccato carnali circumstantiam ne-
cessariò confitentem? Affirmat D. Thomas,
Paludanus, Soto, Sanchez, Coninck & plures alii,
quos citat & sequitur Aversa q. 16. sect. 14. &
consonare videtur communis modus lo-
quendi fidelium, quo Confessarii appellan-
tur spirituales patres, ac pœnitentes filii.
Consonant etiam quidam canones ut can.
Omnes 30. q. 1. ubi Symmachus Papa ait: *Om-
nes quos in pœnitentia accipimus, ira filii nostri
sunt; ut in baptismo suscepti.* Ideoque gravi-
simè puniendum decernit fornicantem cum
muliere sibi confessa. Idem gravissimè pro-
hibetur, & punitur id faciens c. *fm. ibidem.* Et
c. *Si quis Sacerdos* asserit Celestinus Papa id esse
grave adulterium. Quod autem c. *fm. de*
Cognat. spirit. in 6. dicitur, *Ex datione verò alio-
rum Sacramentorum cognatio spiritualis, nequa-
quam oritur; intellige juxta id quod statim
subditur, que matrimonium impediât vel dissol-
vat.* Cum quo stat conjunctio spiritualis
causans novam speciem malitiæ (quam ali-
qui de genere incestus, alii de genere sa-

ilegii; alii de utroque vocant) ex anti-
quioribus canonibus deducta.

Nihilominus de hac re non satis constat.
Ea enim conjunctio (quæ utique solum foret juris Ecclesiastici) à Plurimis negatur, & (ut refert Basilius Pontius l. 7. de Ma-
tr. c. 38.) in Editione Romana Emmanuelis Sa-
juxta Codicem expurgatorium Romanum,
ea propositio, quæ olim assererat explican-
dam esse eam circumstantiam in confessione,
ne, expuncta est; & loco Alius contraria
propositio excusa. Ut proinde, etsi forsitan
antiqua juris dispositio in rigore sic habeat,
sit tamen abolita per contrariam consuetudi-
nem (si non per c. *Finale de Cognat. spirit. in 6.*)
ut habet Pontius supra: quia in confessionibus
quis est, qui eam circumstantiam fac-
teatur? ut idem inquit.

Adverte etiam in rigore validam esse
confessionem; quam instituit peccator
apud confessarium complicem, si non de-
vera contritio: esse tamen illo suspectam
saltem dum intercedit inter illos mala peccati
candi consuetudo: tunc enim præsumptio
est violèta de defectu veri doloris ac propo-
siti. Ut proinde ob periculum sacrilegii &
novi Consensus censetur Pontius supra illicita
ad fieri, præterquam extra casum extremæ ac
gravissimæ necessitatis. Et in quibusdam
diocesisibus subtrahitur Confessarius expres-
sè jurisdictionio super complicem peccati.

Q U Æ S T I O V.

Quinam possint sibi eligere Confessarium?

Dico I. Summus Pontifex jure divino
potest sibi eligere Confessarium: eum
enim sit omnium superior non subditur
aliqui, à quo sibi Confessarius determinetur.
Deinde potest omnibus aliis assignare
Confessarium ad libitum suum, adeoque &
sibi ipsicum non debeat in hoc esse posterior
conditionis, quàm alii.

Dico II. Jure communi possunt sibi
eligere Confessarium Episcopi & alii Sa-
periores, nec non minores alii Prælati ex-
empti. Patet ex cap. *fm. de Pœnit. & remiss.*
Tales sunt Abbates exempti, Generales
& Provinciales Ordinum, Priores, Guar-
diani &c. Non tamen Abbacissæ: quia ne-
queunt intelligi in nomine Prælati. Unde nisi
aliunde habeant facultatem, non possunt ex
hoc capite eligere Confessarium: neque
etiam de jure vel officio possunt Monialibus
facultatem eligendi Confessarium con-
cedere: quia nullam habent in hoc foro ju-
risdictionem. Quod si aliqua id faciant, sci-
entibus iis qui habent potestatem ordina-
riam, censentur hi tacitè dare jurisdictionem
Confessario designato.

Dico III. Possunt similiter sibi deli-
gere